

§. III.

Mutata vitiatæque discipline.

Principio hoc vos sedulo notare velim, (quod nostra de ratione studii Theologici dissertatione subindicaui) idem prope Theologiæ euenisse, quod omnibus aliis disciplinis solet euenire, vt, cum a prima origine recedunt, prout sunt hominum ingenia, a quibus tractantur, ita varie mutantur, interpolentur, corrumpantur: fere sicut riuuli, qui aqua pura & limpida primum scatent, soli demum, quod transcurrunt, colore, frigore, odore, cæterisque qualitatibus imbuuntur.

§ IV.

Mutata peruersaque philosophia.

Hoc sane, ne alia commemorem, Philosophiæ Aristoteleæ fatum fuisse, mirabor, si quis sit, qui negare sustineat: nam, qui Aristotelis *doxiv* continuarunt, Theophrastus & Strato eam Philosophiæ Peripateticæ ideam animo effinxerant, quæ, quantum quidem ex sparsis hic illic illorum authorum fragmentis æstimare licet, ab ea multum recedit, quam Themistius, Simplicius, Alexander &c. in suis scriptis adumbrarunt. His successerunt scholastici, ita enim appellantur, qui nouam & ipsi Philosophiæ Peripateticæ rationem inuenerunt, quam feliciter, dicere hic nihil attinet, neque id nostrum institutum postulat, a prioribus certe duabus tota via abhorrentem: & vna tamen est philosophia Aristotelis, vt hos aut illos a recto tramite necesse sit aberrasse. Quod